Silviu Iliuță

DETECTIV DE ROMÂNIA

Volumul 2

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2019

„Am zis să nu scriu o carte grea, ci una accesibilă tuturor, una ușoară. Așa că această a doua parte are, ca și primul volum, 182 de grame.

Dacă acum le cântărești pe amândouă, ești bolnav. Ai o gravă problemă cu încrederea în oameni.”

Silviu Iliuță

Misterul indianului înecat într-un dulap

- a doua parte -

XXIII

Aviatorul.

I se spune Aviatorul și poartă tot timpul o geacă de piele pe care are imprimate niște aripi. Aproape că n-o dezbracă.

Prima dată când a văzut un avion avea 5 ani. Pentru el, a fost momentul în care a renunțat definitiv la jucăriile cu soldați, la mașinuțe de pompieri și la jocurile puerile cu zaruri. Din acea clipă, totul a fost despre avioane.

- Asta pentru ce e?

- De maneta asta tragem când vrem să o luăm în sus.

- Pot să o iau eu în sus, bunule?

- Odată cu mine, când vine momentul.

Iar bunicul său, care avea 55 de ani la vremea aceea, i-a pus mânuța pe manetă, apoi au tras împreună

de ea. El mai puțin, dar s-a străduit. Avionul a luat-o în sus, iar el a simțit un mare gol în stomac. Era mândru și emoționat tot, doar a făcut un avion să se ridice, el, un copil de numai 5 ani. Un avion de atâtea tone! Apoi, bunicul i-a pupat mâna și i-a spus:

- Să nu îi spui mamei tale, n-ar înțelege.

Din clipa aceea, porecla sa, pe care el și-a dat-o, a fost Aviatorul. Ținea atât de mult la ea, încât se supăra pe oricine îndrăznea să îi spună pe nume: Matei.

Mai târziu, la școală, a fost nevoit să își suporte profesorii strigându-l pe nume. Un chin îngrozitor. Totuși, colegii săi fuseseră informați în dese rânduri că numele său este Aviatorul, iar dacă vreunul îndrăznea să îi zică Matei, ca să-l necăjească, urmau invariabil repercusiuni grave, până la bătăi crunte. Se lupta cu ei, chiar dacă erau mai mari decât el și n-avea nicio șansă de izbândă.

Privind acum, prin ochii povestitorului, o luptă sângeroasă a Aviatorului cu un coleg mai mare cu trei ani, care s-a lăsat cu un nas spart, îmi dau seama că mi-e și frică să îi spun Matei.

Tatăl său era tot aviator. Sigur, pe o linie comercială, nu ca bunicul său, un pilot care a luptat în flota Aliaților împotriva nemților și care are în tolbă mii de povestiri.

- Luftwaffe era peste tot, Matei!

Bunul său era singurul om din lume care avea dreptul să îi spună pe nume.

- Noi eram de zece ori mai puțini și nu zburaserăm împreună până atunci. Dar nu îți imagina că ne tremurau picioarele! Nu! Aveam un comandant isteț,

englez, care ne-a spus să rupem rândurile și să intrăm în nori. Asta era o armă cu două tăișuri, din cauză că nici noi nu mai vedeam mare lucru de acolo. Dar odată ieșiți, i-am luat prin surprindere. Nici nu știau de unde îi lovim. Cădeau nemții ca păsările!

- Ce avioane aveau?

Aviatorul știa, încă de pe la 8 ani, toate tipurile de avioane de război și comerciale. Îți putea spune orice despre ele și le putea recunoaște pipăind machetele din camera sa, cu ochii închiși.

- Me-262.

- Din acelea cu motor în 12 cilindri sau cu reacție?

- Haaa!, râdea bunicul său. Tu știi mai multe decât mine despre avioane, Matei. Aveau turboreactoarele Jumo 004, eram deja în vara lui '44. Primele turboreactoare ale celor de la BMW cedaseră la teste. BMW ar trebui să se limiteze la construcția de mașini!

Râde cu poftă, apoi bea o gură de apă și trage de două ori din pipă, umplând sufrageria de fum.

- Aveau și două Sturmvogel în formație. Știi ce-s alea?

- Bombardierele.

- Într-adevăr. Primul Me-262 a fost doborât de Croy și Meyers, în 28 august. Atunci am simțit că se poate, atunci am înțeles că nemții sunt imbatabili în aer, dar că imbatabilitatea asta are punctele ei slabe. Știi care?

- Zburau mereu în aceeași formație?

- Zburau la fel, mereu la fel, iar noi le-am prins mișcările și manevrele. În plus, piloților nemți le era

recomandat să meargă cu peste 300 de kilometri la oră. Ceea ce putea fi și în avantajul lor, dar era și un dezavantaj.

Bunul lui Matei se aprinde mult de câte ori povestește de război. Se înroșește la față, cuvintele îi ies pline de pasiune, se agită încontinuu.

- Când am ieșit din nori, nepoate, eram deja în spatele lor, iar noi am întors mult mai repede cu fața spre ei și am început să îi bombardăm. La viteza aia, ei întorceau mai greu. Știam că au nevoie de piste de beton pentru a ateriza și a decola, de aceea i-am hăituit, ne-am ținut după nemți și nu i-am lăsat să coboare. Multe dintre avioanele lor s-au prăbușit la câteva sute de metri de locul de aterizare.

Bunicul era tot. Istorie, prezent, model. Uneori, tata.

Aviatorul a urmat, cum era și firesc, cursurile școlii de aviație și a ajuns să fie unul dintre cei mai talentați din generația sa. Mulți ar spune că era chiar cel mai talentat.

Într-o zi de iarnă.

Tatăl său a venit acasă, îmbrăcat ca de obicei în costumul de aviator, care îi venea impecabil. Bunicul său plecase din lumea asta cu un an în urmă, dar le lăsase ce era mai important: o tradiție. Tatăl său, dar și el lucrau acum în aceeași companie aeriană de care bunicul era atât de mândru și care fusese viața lui în ultimii 20 de ani. O companie fără avioane de linie, ci doar cu aeronave care se închiriau oamenilor cu bani. Bunicul său, omul de încredere al patronilor, și-a

investit acolo mult timp și pasiune. Avioanele erau ca și copiii lui:

- Elicea trebuie să fie impecabilă, fără nicio urmă de murdărie!, le zicea celor ce se ocupau de întreținere, în timp ce inspecta avioanele.

Apoi, după moartea bunicului, tatăl său i-a preluat cu mândrie rolul.

- De aceea suntem cei mai buni!, obișnuia să le spună piloților. Pentru că standardele tatălui meu sunt extrem de ridicate, iar noi nu trebuie să îl dezamăgim.

Aviatorul, la 30 de ani, ajunsese să fie om de bază în companie. Avea deja un număr impresionant de ore de zbor, concurând cu cei de 40 sau 45 de ani.

În acel loc, în acea companie, erau adunate bucățele de suflet ale bunicului, ale tatălui și ale sale.

Femeile, în familia lor, nu contau foarte mult. Viața de aviator, ca și aceea de marinar, nu te lăsa să te atașezi foarte mult de un loc, de o casă. Aviatorul considera că dacă s-ar atașa de o fată, dacă ar vrea să își întemeieze o familie, să aibă copii, ar fi un semn de slăbiciune pentru el. L-ar ține din zbor, l-ar face să își dorească să se întoarcă mereu într-o casă în care nu era loc pentru avioane. Și-ar trăda bunicul. Așa că femeile au devenit pentru ei, deși este urât spus, simple consumabile. Până la ea.

- Vreau să te văd!

- Mâine sunt în oraș. Stau doar o oră, între trenuri.

- Vin! Vin! Mă faci atât de fericită! O oră cu tine este mai mult decât o viață cu orice alt bărbat.

A cunoscut-o cu doi ani în urmă.

De obicei, programul era simplu. Venea din Nord către București, de unde lua avionul. Se punea în tren și dormea sau se gândea la bunicul său, la avioane, la stele verzi. Dar de data asta, în acea zi, soarta a vrut altceva. Soarta sau Căile Ferate Române.

Șapte ore, atât ar trebui să aștepte în orașul ăsta mort până la următorul tren. Șapte ore!!! Cât ar fi zburat până în Lisabona și înapoi.

Așa că Aviatorul se întinde pe o bancă din gară, cu picioarele pe valiza de piele, și așteaptă. Lume pestriță, provinciali care își conduc copiii la gară, copii care scapă de acolo și pleacă spre lumi mai bune. Tristețe multă, dar și veselie. Până și veselia pare tristă în gărișoara aia.

Un bătrân își târăște damigeana după el, lăsând o dâră de lichid roșu pe peron. Se consumă mult în zonă, aproape toți bărbații au damigene. Orașul ăsta e moartea. Șapte ore în Iadul plictiselii absolute.

- Unde găsesc un loc să beau o cafea, să mănânc?

- În orașul ăsta?, îi râde în nas bătrânul.

- În altul nu sunt acum, deși aș vrea.

- Pe Principală sunt două, unul evreiesc și unul care ar trebui să se cheme „Mănânci Aici și Mori Acasă”.

- Pe care mi-l recomanzi?

- Depinde cât ții la viața ta.

Centrul era oarecum peste ceea ce vedea în gară. Niște străduțe pavate cu piatră cubică, urcând și

coborând în pante mici, pe un deluşor. Câteva clădiri cu iz interbelic, nevăruite şi cu balcoanele roase până la fier. Iar oamenii, la fel de plictisiţi şi de inutili ca aceia din gară.

Oftează de trei ori şi îşi face curaj să intre în singurul loc care arată mai din altă parte a lumii: restaurantul evreiesc.

O sonerie stridentă se activează în momentul în care îi trece pragul. Era tot ce îi lipsea, un zgomot de talangă care să îi irite auzul.

- Bună ziua, domnule!, îl întâmpină un tip jovial cu perciuni lungi. Mâncat, băut?

- Pierdut timp, mai degrabă. Dar şi mâncat.

- Estem aici masa sau estem afară, în spate, pe terasa mică. Ce dorim?

- Dorim afară.

Terasa de trei mese, ascunsă într-un gang, avea o mare calitate: era liniştită. Măcar era un loc unde nu te deranja nimeni şi nimic. Poate, doar picăturile de apă care alunecau pe un burlan şi se opreau într-o cizmă de ipsos, aşezată pe post de decoraţiune.

Mâncarea, spre surprinderea lui, a fost excelentă. Dacă ştiau să facă bine ceva oamenii ăştia din acest oraş-văgăună, era să gătească. Nişte peşti gătiţi în oţet cum nu i-a fost dat să mănânce niciodată şi nişte feluri de mâncare ale căror denumiri nici nu le ţinea minte.

Cu toate astea, mai are patru ore până pleacă trenul, iar la gară ar ajunge în zece minute de mers lejer, la pas. Aşa că mai cere o cafea. Lungă.

- Un ceai cu mentă aici, vă rog!, se aude o voce feminină. Și la pachet, o porție de chifteluțe în sos picant.

- Frumoasă fată, tata tău iubește chifteluțe noastre, noi iubim tata tău!

Fata care s-a așezat la masa de lângă Aviator n-avea nimic deosebit, la prima vedere. Corpul – destul de frumos, linia șoldurilor – desenată într-o curbă destul de spectaculoasă, cam ca bordul unui Boeing. Picioarele – nelucrate la sala de sport, dar îți atrag privirea. Sânii – medii, adică a văzut și mai frumoși. Poartă o rochie înflorată până deasupra genunchilor și o pereche de pantofiori de lac, de provincie. Părul blond, cu delicioase bucle la capăt, este lăsat să îi curgă peste umeri.

Imediat ce se așază, fata își poziționează geanta pe masă într-un mod neobișnuit, așa cum el nu a mai văzut: paralelă cu șervetul roșu. Dar nu oricum, ci studiat, mișcând-o milimetru cu milimetru, până la perfecțiune.

- Nu te supăra… o abordează direct.

- Da?

- Ce altceva se mai poate face în orașul ăsta în afară de a mânca?

Atunci când ea s-a întors, l-a lovit. L-a lovit undeva în stomac și în capul pieptului, cu forța unui boxer.

Doi ochi cum nu mai văzuse pe niciun aeroport prin care trecuse. Și trecuse prin toate, cel puțin din Europa. Doi ochi verzi, pe care dacă îi desprindeai de

restul feței, păreau cei mai frumoși ochi triști și veseli din lume.

- A… adică, am câteva ore libere până la tren și nu știu ce aș putea să fac.

Nu era prea vorbăreață, dar dacă Aviatorul știe să facă și altceva bine, în afară de a pilota, este să scoată vorbe de la oameni. Așa că în următoarea jumătate de oră a aflat tot ce se putea face în minunatul orășel în care era: adică, nimic.

- … și mai avem și o grădină zoologică, unde cred că mai e un urs murdar și parcă mai sunt doi lei. Dacă nu i-au mâncat oamenii.

O ascultă, o privește și parcă ceva îi spune că nu s-ar sătura să o tot asculte. Și mai ales să o privească. Mai ales acum, când își aranjează linguriță, pe care tocmai a scos-o din ceașca de ceai și o așază fix pe mijlocul șervetului roșu. Are o meticulozitate absolut delicioasă! Uneori, nici nu o ascultă când îi vorbește, îi este de ajuns să se uite la ea și în cap îi curg toate melodiile de dragoste.

- Câți ani ai?

- 19!, spune ea dintr-o suflare.

- Câți?

- De fapt, 17.

Și râd amândoi. Caz penal. Este cu 15 ani mai mică, dar lângă el, care a avut tot timpul o conformație sportivă, diferența nu pare atât de mare.

- Gata chifteluțele, domnișoară Irina!

Evreul acela băgăcios i-a întrerupt cel mai frumos moment al zilei. Tocmai când Aviatorul găsise o pată de culoare și de prospețime în ziua aia mohorâtă.

- Eu…

- Trebuie să pleci, știu. Mi-a făcut plăcere, Irina!

- Mulțumesc…

- Matei. Dar prietenii îmi spun Aviatorul.

- Bine, Ma… Aviatorule.

Apoi l-a îmbrățișat și l-a sărutat pe obraz. Și el a înțeles că nu poate fi vorba de o singură întâlnire, n-are cum să fie asta tot. Și că o va revedea, mai mult ca sigur! L-a șters pe obraz de ruj cu degetul mare, apoi s-a întors pe călcâie și a ieșit pe poartă.

În următorii doi ani, s-au întâlnit de patruzeci și șase de ori. Știe asta pentru că ea numerota fiecare e-mail pe care i-l trimitea după ce îl vedea.

La început, întâlnirile lor erau timide. El făcea o pauză de două sau de trei ore în gara din orășel, ea îl lua de la gară și îl plimba cu mare băgare de seamă, ca și cum cineva o urmărea tot timpul, prin parculeț, prin poieniță și, în general, prin locurile ferite ale orașului.

- Irina, azi zbor de la Budapesta la Stockholm. Vrei ceva de la suedezi?

- Doar pe tine, zâmbește ea. Adică să vii înapoi întreg, completează repede.

Este a patra întâlnire. După a treia, ea îi scrisese: *„Mi-a plăcut mult când am stat întinsă lângă tine, la marginea pădurii. Deși mi-au cam intrat crengile în părțile sensibile, m-am simțit pentru prima dată liberă, departe de orășelul meu sufocant. Nu am cum să îți explic asta”.*

- De cine te temi?

- Tem?

- De câte ori mă iei de la gară, aproape că fugim. Apoi mă duci numai în locuri ferite, fără oameni, iar pe drum te uiți în spate, aproape în fiecare minut.

- Ah, asta…

- De cine?

Ea se așază pe o piatră. Sunt undeva la jumătate de kilometru de gară, în afara orașului, pe mirișteLângă ei este un iaz pe care îl frecventează niște mândre gâște sălbatice, pretextul pentru care ea l-a adus aici.

- Pff… să începem cu începutul… Nu am mamă.

- Știu asta.

- Oamenii din oraș vorbesc mult…

- Știu și asta.

- … iar tatăl meu este…

- … posesiv?

- Da, dacă vrei să fii blând. Mă ține din scurt. Poate și pentru binele meu, dar mă sufocă. Nu am prieteni, nu am reușit să mă apropii de nimeni din generația mea. Ca să îți dai seama cât e de posesiv, nu mă lasă să merg acasă la nicio colegă, dar, paradoxal, mă îndeamnă să îmi fac mereu temele cu un coleg mut. Adică, cred că e mut… Nu e chiar mut, dar vorbește rar și niciodată cu mine.

- Aha. Și crezi că el te urmărește?

- Nu. Nu numai. Uneori îl surprind uitându-se la mine ca la ceva sfânt, nu știu. Ca la o icoană sau ceva…

- Poate e îndrăgostit.

- Nu știu… Doar stă și se holbează, visează la ceva. Într-un fel e simpatic când face asta, dar în alt fel mă sperie îngrozitor. Doar stă cu ochii ăia mari și îmi privește urechea, piciorul sau te miri ce…

- E normal să facă asta. Ești atât de frumoasă.

Aviatorul chiar crede asta, cuvintele i-au ieșit din gură ca și cum ar fi spus *„acesta este un motor fiabil”* sau *„ne pregătim de decolare”*. Ea a roșit imediat, iar câteva secunde mai târziu, Aviatorul s-a pomenit că o ținea de miljoc, iar capul ei era culcat pe umărul lui stâng. 17 ani, caz penal, numai asta îi răsună în cap.

A cincea întâlnire a ratat-o. El. A fost nevoit să își anuleze zborul, după ce a intrat cu mașina în șanț. Mergea spre gară cu vechea Skodă a tatălui său când, brusc, a pierdut controlul. Era un șofer bun, foarte bun, nu își poate explica nici acum cum de nu a reușit să frâneze.

- Dacă te pierdeam?, îi spune ea, mângâindu-i cu grijă tâmpla pe care este lipit un mare pansament.

- Nu mă pierdeai, zâmbește el. Mașina aia trebuia casată demult. Prost eu că n-am făcut-o până acum.

La altă întâlnire, Aviatorul l-a plătit pe un puști să inventeze o diversiune. L-a plătit atât de bine, încât el și-a intrat imediat în rol și l-a obturat pe Anton exact în momentul în care Irina se făcea nevăzută în tren. De fiecare dată, Aviatorul ajungea în gară înaintea ei, stătea uneori și o oră, timp în care inventa noi și noi scenarii. Unele implicau și un ajutor, care, la o adică,

urma să îi pună piedică lui Anton sau să dea peste el „din greșeală”.

De la a șasea întâlnire încolo, el a închiriat o casă cu prispă, a unui țăran din primul sat, la o jumătate de oră de mers pe jos. Nu era mare lucru, dar aveau o cameră, o bucătărie, o curte, câteva flori numai ale lor. Și dragoste. Pentru Irina, el a fost primul bărbat, iar Aviatorul s-a legat de ea mai mult decât crezuse că se poate lega de o femeie vreodată. S-au iubit în șură, între găini, pe podeaua de lemn vechi a camerei, pe prispă, într-o zi de vară. Iar odată i-a apucat în curte, lângă fântână, și n-au mai avut răbdare să intre în casă.

- Aici o să vii la mine și peste 40 de ani. O să cumpăr căscioara asta într-o zi, iar tu o să zbori și o să vii direct la mine, îi spunea Irina.

Apoi îi zâmbea și îl privea cu ochii ăia care puteau dezgheța calotele de gheață. Dacă fata asta ar fi fost pe Titanic, niciodată n-ar fi avut loc ciocnirea.

Irina vorbea mult, vorbea despre toate prostiile din lume, cu multă veselie, care îi dispărea brusc când venea vorba de tatăl ei.

- Acum știe că îmi fac temele cu Anton. Altfel, n-ar tolera… E mult prea aspru, îmi caută în geantă, în caiete. Mi-a luat jurnalul…

- Ai un jurnal?

- Da… E foarte posesiv, nu știu cât ne mai putem vedea așa.

- O să ne putem vedea mereu, iubito!

- Îmi place când îmi spui așa… Nu, n-o să putem! Când va afla, va fi imposibil.

Și oftează.

El își dă seama pe zi ce trece că tot ce are acum cu ea s-ar putea să dispară pe nesimțite. Probabil că într-o zi ea n-o să mai apară la gară, iar el nici măcar nu va ști de ce. Probabil că va fi ținută închisă în casă de tatăl ei, iar el nici măcar nu va avea un cuvânt de spus. De câte ori se gândește la asta, Aviatorul se enervează, simte un junghi în stomac, de care nu poate scăpa.

S-a gândit mult la asta, la cum ar putea să o elibereze și, în mod absolut interesat, să o păstreze numai a lui. Pentru că atunci când vine vorba de ea, e egoist. O iubește aproape cu disperare. Atât de mult, încât de două ori și-a pus chiar problema să își amâne cursele de avion pentru a veni la ea. Iar pentru el asta înseamnă enorm.

- Sâmbătă merg la o nuntă, nu ne putem vedea!, îi spune, în timp ce îi mângâie părul de la tâmplă. Peste zece ani o să albești.

- Opt. Ce e sâmbătă?

- Trebuie să merg la nuntă, obligația tatălui meu. O fată din oraș, care nici măcar nu știu cu cine se mărită. Am auzit că e vorba de un străin.

- Vrei să fii liberă, iubito?

- Poftim?

- Vrei să fii liberă, iubito?

- Să fug cu tine în lume, asta mă întrebi?

- Într-un fel, da.